

Братя Грим

Дванадесетте братя

Живели някога цар и царица; имали дванадесет деца, но всичките били момчета. Веднъж царят казал на жена си:

– Ако тринадесетото дете, което ще родиш, бъде момиче, ще трябва да убием дванадесетте момчета, за да може цялото богатство и царството да останат за него.

После царят заповядал да направят дванадесет ковчега, които заключил в една тайна стая, дал ключа на царицата и ѝ заповядал да не казва на никого за това.

Оттогава царицата станала тъжна. Един ден най-малкият ѝ син, когото тя наричала по библейски Вениамин и който бил до нея неотлъчно, я попитал:

– Мила майко, защо си толкова тъжна?

– Скъпи синко – отговорила тя, – не мога да ти кажа това.

Ала той не ѝ давал покой и накрая тя отключила тайната стая, показала му дванадесетте ковчега и със сълзи на очи му разказала какво е заповядал царят.

Синът ѝ я утешил и казал:

– Не плачи, мила майчице, все ще измислим нещо.

– Най-добре е да напуснете двореца и да отидете в гората – казала царицата. – Нека някой от вас да се качи на най-високото дърво и да наблюдава кулата на двореца. Ако ми се роди син, ще издигна бял флаг – тогава ще можете да се върнете, а ако ми се роди момиче, ще издигна червен флаг – тогава трябва да бягате надалеч и Бог да ви пази!

После майката благословила синовете си и те отишли в гората. Изминали единадесет дни и дошъл редът на Вениамин да стои на стража. Като се изкачил на дървото, той видял на кулата да се развява червен флаг, а това било знак, че всички братя трябва да бъдат убити. Като чули това, останалите братя се разгневили и казали:

– Нима трябва да умрем заради някаква си девойка! Заклеваме се да отмъстим за това. Където и да срещнем девойка, ще пролеем кръвта ѝ!

След това те се отправили към най-тъмната част на гората, където намерили изоставена колиба, и решили да живеят там. Оставили най-малкия брат да се грижи за домакинството, а те ходели на лов за зайци, птици и всякакви животни, които ставали за храна. Така отминали десет години.

В същото време момиченцето, което родила царицата, пораснало и станало красива и добра девойка със златна звезда на челото. Веднъж, когато в двореца перели бельото, тя видяла дванадесет мъжки ризи и попитала на кого са. Майка ѝ отговорила с мъка на сърцето:

– Това са ризите на дванадесетте ти братя.

– А къде са моите братя? – попитала девойката.

– Бог знае къде са сега – отговорила майката, завела дъщеря си в тайната стая и ѝ показала дванадесетте ковчега. – Тези ковчези бяха приготвени за твоите братя – каза тя, – но те тайно избягаха от двореца, когато се роди ти.

– Не плачи, мамо – каза девойката, – аз ще отида да ги потърся.

Взела дванадесетте ризи и тръгна на път. Вървяла, вървяла и стигнала до същата тъмна гора. Видяла изоставената колиба и влязла вътре, край огнището седяло едно момче.

– Коя си ти и откъде идваш? – попитало то.

– Аз съм принцеса – отговорила тя – и търся дванадесетте си братя.

Показала дванадесетте ризи и тогава Вениамин разбрал, че това е неговата сестра.

– Аз съм твоят най-малък брат – казал той. – Ала трябва да те предупредя, че ние с моите братя се заклехме да убиваме всяка девойка, която срещнем, защото заради девойка бяхме принудени да напуснем двореца.

– И какво от това? Аз съм готова да умира заради братята си – каза девойката.

– Но аз не искам да умираш – отговорил Вениамин. – Затова сега ще се скриеш в едно празно буре, докато се върнат братята ми, а аз ще измисля какво да им кажа.

Когато се стъмнило, братята се върнали от лов и скоро вечерята била готова. Седнали на масата и започнали да разпитват Вениамин какво ново се е случило през деня.

– Нима не знаете? – попитал Вениамин.

– Не, не знаем – отвърнали те.

– Вие бяхте в гората, а аз си останах у дома и зная повече от вас – казал Вениамин.

– Тогава ни разкажи.

– Добре – казал той, – но първо ми обещавайте, че няма да убием първата девойка, която срещнем.

– Да – извикали те в един глас, – обещаваме, само ни разкажи какво се е случило.

– Нашата сестра е тук – казал Вениамин и помогнал на девойката да излезе от бурето.

Тя била толкова прекрасна, мила и нежна, че всички се зарадвали и я обикнали от сърце. Останала да живее с тях и помагала на Вениамин в

домакинството. Готвела, поддържала ред и чистота, а братята ѝ винаги били доволни.

Веднъж Вениамин заедно със сестра си приготвил прекрасен обяд и когато всички се събрали, седнали на масата, яли, пили и били радостни и весели.

Зад колибата имало малка градина, в която растели дванадесет крина. Принцесата искала да зарадва братята си, като им поднесе по един крин след обяда. Ала в мига, в който ги откъснала, братята ѝ се превърнали във врани. Те се издигнали над гората и отлетели. А заедно с тях изчезнала и колибата, и градинката. Клетата девойка останала сам-сама в дивата гора. Огледала се наоколо и видяла, че пред нея стои старица.

– Какво направи, детенце мое? – попитала старицата. – Защо откъсна дванадесетте крина? Сега братята ти завинаги ще останат врани.

Девойката се разплакала и казала:

– Нима няма никакъв начин да ги спася?

– Има – отвърнала старицата, – но той е толкова труден, че няма да успееш да ги спасиш – трябва да мълчиш цели седем години: нито да говориш, нито да се смееш; кажеш ли една дума само, братята ти ще умрат.

Девойката се замислила, а след минута-две решила, че ще направи всичко, но ще спаси братята си. Качила се на едно високо дърво и започнала да преде прежда.

Един ден царят отишъл на лов в гората. Изведнъж кучето му залаяло и изтичало към дървото. Той спрял при дървото и видял в клоните му девойката. Толкова бил възхитен от красотата ѝ, че я попитал дали е съгласна да се омъжи за него. Но тя не продумала нито дума. Тогава царят се качил на дървото, взел я на ръце и я отвел в двореца. После отпразнували разкошна сватба. Ала девойката нито говорела, нито се смеела.

Така минали две години в радост и щастие. Майката на царя обаче била много зла жена и започнала да клевети младата царица.

– Каква е тази жена, която си довел в двореца? – попитала тя царя. – Ако е няма, то поне може да се засмее. Кой знае с какви лоши неща се занимава тайно в себе си.

Отначало царят не вярвал на думите ѝ, но майка му държала на своето, обвинявайки царицата във всевъзможни грехове, докато накрая убедила царя да я осъди на смърт.

Тогава издигнали огромна клада на двора, извели царицата навън, завързали я за стълба и скоро огнените пламъци започнали да обгарят

дрехата ѝ. Царят гледал от прозореца на кулата и сълзи се стичали от очите му – той все още силно обичал своята съпруга. Но изведнъж се разнесъл шум от криле и дванадесет врани кацнали на земята. В същия миг те се превърнали в дванадесет красиви мъже. Те бързо потушили пламъците, освободили любимата си сестра и започнали да я целуват и притискат до сърцето си.

Девојката вече можела да говори и разказала на царя защо през цялото време мълчала и не се смеела. Като разбрал, че е невинна, царят се зарадвал и двамата заживели в мир и сговор до смъртта си. А злата майка на царя затворили в бъчва с горещо масло и отровни змии; мъките ѝ, преди да умре, били страшни.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Die zwölf Brüder

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2547>]